

net det saaledes, at de ikke skulle høre til den fælles Formue. Men naar Lovgivningen har givet fuldstændig fri Hænder til Manden og Hustruen, den unge Pige, der gifter sig, og hendes Forældre og Slægt, for saa vidt denne maatte have Indflydelse, til at ordne sig, som de vilde, saa bliver det de paagældendes Sag i hvert Tilfælde at træffe de fornødne Bestemmelser om, hvorvidt de faste Ejendomme skulle være Konens Særeje eller høre til Fællesboet. Man maa tage Konsekvensen deraf, og der er intet stødende i, naar der er givet fri Hænder dertil, at de af Hustruen indbragte faste Ejendomme hæfte for Mandens Gæld, sely om den er paa-dragen ved en Forbrydelse, akkurat ligesom en fast Ejendom, Manden har indbragt i Fællesboet, og som maaske er hele Boets Formue, maa hæfte, hvis Hustruen har begaaet en Forbrydelse, der kan medføre Erstatningsansvar.

Jeg skal saa til Slutning gøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til en Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), som er den eneste af de Talere, der have haft Ordet, der har udtalt sig imod Bestemmelsen i 4de Kapitel om Hustruens Raadighed over, hvad hun har erhvervet ved selvstændig Virksomhed, for saa vidt den er affattet saaledes, at det, hun erhverver, vedbliver at høre til den fælles Formue, og ikke bliver Særeje. Som det vil være bekendt for dem, der have fulgt Forhandlingerne i det andet Ting, har dette Punkt ogsaa der været Genstand for Drøftelse, og det kan ses, at det ogsaa har været drøftet i Udvalget, idet man i Udvalgets Betænkning har anført, hvorfor man har ladet dette Spørgsmaal falde og har slaaet sig til Ro med det, der nu er gældende Ret. Der er naturligvis intet til Hinder for at bestemme, at det, Hustruen erhverver, bliver Hustruens Særeje, men Spørgsmaalet er, om Hustruen kan være tjent dermed, thi Konsekvensen deraf bliver meget let, at det, Manden erhverver, da skal være hans Særeje, og i de allerfleste Tilfælde er det jo Mandens Virksomhed, der skaffer det fornødne til Veje: først hvad der behøves til Familiens Underhold, og senere, hvis det gaar godt, til Dannelsen af en Formue, en for Manden og Hustruen fælles Formue. Det, der eksisterer som fælles Formue hos Folk, der have begyndt med intet, hidrører i Almindelighed fra Mandens Virksomhed — naturligvis tillige fra Hustruens Vindskibehold og gode Økonomi, men dette ser

man ikke, det foregaar inden Døre — og vil man slaa fast, at hvad Hustruen erhverver ved egen Virksomhed, skal være hendes Særeje, vil man meget let komme ind paa, at hvad Manden erhverver ved sin Virksomhed, skal være hans Særeje. Det kan Hustruen ikke være tjent med. Der er heller ikke Grund til at træffe den nævnte Bestemmelse. Det vil nemlig ikke have praktisk Betydning, idet Lovgivningen bestemmer, at hvad Hustruen erhverver ved selvstændig Virksomhed, raader hun alene over, og det er tilføjet, at Mandens Kreditorer ikke kunne holde sig til dette Selverhverv. Den Gæld, der er stiftet af Manden, kan ikke søges dækket deri. Det er egentlig først, naar Formuefællesskabet skal hæves enten ved Skilsmisse eller paa Grund af Dødsfald, at Forskellen viser sig, at Spørgsmaalet opstaar, om det er Særeje eller Fællesje. Jeg har villet gøre opmærksom paa dette, ikke fordi det for mit Vedkommende skulde være nogen Hindring for at gaa ind paa Lovforslaget, om man foretog den antydede Forandring, men fordi jeg tror, at man i dette Ting ligesom i det andet vil ende med en Erkendelse af, at det, som nu har været gældende i en længere Aarrække og vist sig at virke godt, ogsaa egner sig til at gaa uforandret over i den ny Lov.

**Svend Høgsbrø:** Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) kaldte paa de af vore Kolleger, som havde Døtre; det samme vil jeg gøre; men jeg vil ikke indskrænke mig til at kalde paa dem, der have saa megen Formue, at de kunne sikre deres Døtres Fremtid gennem Særeje. Det tror jeg i Virkeligheden er Grunden til, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) kan føle sig tilfreds ved det foreliggende Lovforslag, idet det giver fuld Adgang til *ad den Vej* at sikre sin Datter den fremtidige Stilling, man ønsker hende. Det kan naas gennem dette Forslag, og de Veje, ad hvilke det ærede Medlem vil sikre hende, er alt sammen noget, der falder ind under Særejebestemmelserne. Men jeg vil bede de ærede Medlemmer, der se deres Døtres Fremtid som Hustruer i et Formuefællesskab, bestaaende væsentlig af det, som Manden fortjener ved sin Virksomhed og Hustruens Bistand, og hvor der altsaa ikke er andet at leve af end dette, betænke, om Forslaget giver dem Betyggelse nok. Jeg forudsætter her, at de begge ere begyndte paa bar Bund, men at de i Løbet af deres Ægteskab have fortjent og deri-